

Ret til at forbeholde sig selv at jage paa Grunden.

Skønt man altsaa ikke kan benægte Ejerens Ret til at forbeholde sig Jagten, naar han bortforpagter Ejendommen, giver Loven, som den er, jo Brugeren en høj Grad af Ret. For det første skal den jagtberettigede skaffe ham Fred for Kron-, Daa- og Raavildt, og hvis han ikke gør det, har vedkommende Bruger Lov til selv at fælde Dyrene. Det er dog en saa vidt-gaaende Ret, som det kan forlanges. Derimod er der naturligvis andre Forhold, hvor det ikke er saa let at skaffe Brugeren Fred. Af en foregaaende året Taler er nævnt Skovduerne. Jeg for mit Vedkommende har et Par Gange her i Rigsdagen udtalt Ønske om Forandringer i Jagtloven med Hensyn til Fredningsbestemmelserne, deriblandt ogsaa for Skovduernes Vedkommende, som gøre stor Skade. Men hvor komme Skovduerne fra? Det er jo ikke den jagtberettigedes Skovduer, han har dog intet Ansvar for dem. Hvis man vilde rette lidt paa Fredningsforholdene, vilde man ogsaa derved have imødekommet de Fordringer, som man ønsker opfyldte ved det her foreliggende Forslag. Jeg tror, at Fredningskapitlet trænger til Revision, men i øvrigt ser jeg ikke, at der kan være noget at indvende imod den Form, som Jagtloven for Øjeblikket har. Alle undtagen Fæstere gives der fuld Ret, fuld Beskyttelse, og som jeg allerede har sagt, ere Fæsterne plagede paa den Maade, saa er det for en stor Del i Kraft af den Indvilligelse, de selv have givet, saa lad os beholde Plagen, for at Fæsterne saa snart som muligt kunne faa deres Gaarde gjorte til Selvejendom; det er jo dog det, vi skulle arbejde hen til. Over alt i Jylland eksisterer der næsten ingen Fæstere mere, og det er kun paa Øerne, at man plages af de jagtberettigede og ere underkastede Fæstetvang i saa høj en Grad. I Tyskland, Østerrig og rundt omkring have Tusinder af Kommuner overordentlig store Indtægter af at leje deres Jagt ud. I det Øjeblik, alle de jagtberettigede i en Kommune, i alt Fald hvor Jorden er Selvejendom, vilde slutte sig sammen og leje Jagt-retten ud, vilde mangan Kommune kunne skaffe sig meget betydelige Indtægter. En Lov som denne vil i Virkeligheden lægge store Hindringer i Vejen for en saadan Ordning, og det er der dog ingen Grund til. Skulle vi helt udrydde Vildtet her i Landet? Jeg ved ikke, om det vilde være heldigt, jeg tror, at det har sin Berettigelse og Nytte, men jeg indrømmer natur-

ligvis, at man skal begrænse den Skade, det kan gøre, især naar det sker paa Folks Jorder, som ikke selv have Jagtretten, men jeg tror, at den eksisterende Lov giver fuld Beskyttelse til alle, der kunne fordre det. Kun kan der maaske med Hensyn til Fredningsbestemmelserne være Indvendinger at gøre, og navnlig den, at for saa vidt Jagtloven giver Brugeren Ret til selv at skaffe sig Fred paa Marken, naar den jagtberettigede ikke kan gøre det, er den jagtberettigede ofte faktisk hindret i at skaffe Fred paa Grund af Lovens Fredningsbestemmelser, idet Vildtet fredes og gør Skade paa den Tid, da han slet ikke maa skyde det. Der kan maaske være noget at rette, men i det store og hele tror jeg, at vor Jagtlovgivning giver en saa stor Beskyttelse, som man kan ønske, overalt, hvor der ikke er Fæstetjord, og hvor der er Fæstetjord, tror jeg, at Jagtretten gaar med ind i Afgiftens Størrelse eller beregnes paa anden Maade, men dette vil rimeligvis efterhaanden ogsaa ad Frivillighedens Vej kunne rettes. De omtalte Tilfælde af Indhegning af Fæstetjord og Indespærring af Vildtet paa Fæsternes Jorder ere ganske specielle Tilfælde, som ikke kunne være fremkomne uden ved frivillig Overenskomst. Det er aldeles umuligt, at det kan være sket ligefrem ved et Magtsprog fra Godsejerens Side.

J. H. Jensen: Ved at høre den sidste Taler kom man nærmest til at tro, at det ærede Medlem vist ikke hører til Fæstestanden. Jeg har talt med ikke saa faa Fæstere angaaende Jagtforholdene, men jeg har i hvert Fald ikke hørt nogen udtale sig saa tilfreds med de nuværende Jagtforhold som det ærede Medlem, saa han maa vist høre til en anden Klasse. Men det skal indrømmes, at Jagtforholdene ere blevne betydelig taaleligere end i gamle Dage i hvert Fald med Hensyn til det Forhold, som det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) udtalte, at man skulde kunne miste Knappen for at skyde en Kronhjort. Saa slemt er det ikke, men jeg tror dog, at enhver, som er lidt kendt med Fæsteforholdene, især paa saadanne Steder, hvor det er en Nimrod, der er Godsejer, vil være enig i, at Forholdene ikke ere saa gode, som de burde være. Jeg har den Ære at repræsentere en Kreds, paa hvis største Gods jeg tænker, Vildtet bliver fredet mere end paa noget andet Sted i Landet, og det ærede Medlem er selv, saa vidt jeg ved, Nabo til den paa-